

II.

Ko žareče sonce vzide
na višnjevkastem obzorju,
po donebnem se pogorju
snežne kope zaiskre;
in ob božanju skrivnostnem
sneg v tokavah se vznemiri,
zašumljajo drobni viri,
v morje urno pohite.

Kakor sneg bilà si čista,
ko ljubezni sonce milo
z rožno zarjo pordečilo
ti obličje je bledó.
A potem si se zjokála:
v solzah vsa si spremenjena,
čistost tvoja je zgubljena;
v morje stekla bi za njo!

Diego de Torres y Villaroel | Sonet

Revšè posnema blede cinke s krópa,
mogotec piške v sito rit pokápa;
čeprav razvéznila se je svetovna mapa,
golazen v gajbi si na kremplje stopa.

Z brokatom péri se bogatcev trópa,
a vèndar jim smrdí po govnu sapa.
Je mar kaj grša razcefrana capa
iz vrečevine in tuljà kakópa?

Na glas odréži, če te v danki ščípa!
No: če štibale tuje gnoj zatrépa,
se grústijo vse bolj kot lastna pipa!

Naj reve se drhal vreščé otépa,
zapisano od prvega je hipa,
da smo krepéla istega vsi cépa!

Kot posebnost omenim, da je sonet zgrajen s prav istimi stihi, kakor jih ima izvirnik, ki se glasi:

Engulle el poderoso rica sopa,
Cuando á mí me contenta una zurrapa;
Y siendo el mundo dilatado mapa,
Le parece á su vicio estrecha copa.

Con bordada, sutil y blanda ropa
El barro humano diligente tapa;
Y á mí me envuelve miserable capa
Y un negro camisón de ruda estopa.

Ostenta á todos la gotosa tripa,
Y puede ser el que mejor me sepa
A mí la sucia bota que á él su pipa.

De la humana miseria huyendo trepa;
Pero, por más que puja, anda y ahipa,
todos somos racimos de una cepa.